

[Finansministeren.]

det Byggeri, der er sat i Gang ved Statens Støtte til Reparationsarbejder, ofte følges af en ny Vurdering til Ejendomsskyld og deraf igen følgende højere Ejendomsskatter. Det ærede Medlem betegnede dette Forhold som urimeligt, naar Ejendommen kun bestaar af en Bolig for en Familie og Foranstaltningen derfor ikke betyder nogen som helst forøget Indtægt, og det ærede Medlem stillede mig det Spørgsmaal, om jeg synes, at den her karakteriserede Fremgangsmaade kan betegnes som principielt rigtig.

Helt klar over, hvilke Forhold det ærede Medlem sigter til, er jeg nu ikke. Regelen om Omvurdring til Ejendomsskyld findes i § 2 i Loven af 7. August 1922 om Beskatning til Staten af faste Ejendomme. Ifølge denne skal der foretages Omvurdering af „Ejendomme, som paa Grund af Opførelse af nye Bygninger, Tilbygninger til eller Ombygninger af ældre Bygninger maa antages at være steget mere end 2 000 Kr. i Værdi“.

Da det ærede Medlem, som allerede nævnt, har talt om Ejendomme, der kun tjener som Bolig for Familien, maa det altsaa nærmest være Villaer, Rækkehuse o. lign., der er tænkt paa. Men i saa Fald ser jeg ikke, at de Reparationsforanstaltninger, der er givet Tilskud til fra Staten, kan komme ind under Lovens Omvurderingsbestemmelser, idet disse Reparationer ikke har Karakter af Ombygninger eller Tilbygninger.

Ved andre Ejendomme, som f. Eks. Landbrugsejendomme, er der givet Laan og Tilskud til Bygningsforandringer, der meget vel kan komme ind under Begrebet „Ombygning“, og Spørgsmaalet er altsaa dette — for saa vidt det er saadanne Ejendomme, det ærede Medlem tænkte paa —, om det er principielt rigtigt, at der, naar Bygningsarbejdet delvis er sat i Værk ved Støtte fra Staten, herefter sker en Omvurdering, der har forhøjet Ejendomsskyld til Følge. At Loven ikke hjemler Fritagelse herfor, er uomtvisteligt, men jeg kan heller ikke se, at en saadan Dispensation skulde være reelt vel motiveret. Begrundelsen skulde formentlig søges i, at naar Staten har ydet finansiel Støtte til disse Byggeforsanstaltningers Iværksættelse, har man betonet, at der var en offentlig Interesse knyttet hertil, nemlig Opretholdelse og Forøgelse af Beskæftigelsen, og man bør saa ikke bagefter afkræve forøgede Ejendomsskatter. Men den Ejer, som har foretaget Forbedringer paa sin Ejendom uden at søge Statsstøtte — og dem er der jo dog mange

af —, har lige saa vel tjent en offentlig Interesse, blot med en større Byrde for sig selv. Det vilde da efter min Mening være ganske urimeligt, om han skulde stilles ugunstigere end den Ejer, som har nydt godt af Statsstøtten. I øvrigt gør jeg opmærksom paa, at begge har forøget deres Ejendoms Værdi, hvilket vil komme dem til gode ved eventuelt Salg eller Belaening af Ejendommen.

Det ærede Medlem Hr. P. D. Jensen har talt om den gældende Lovbestemmelse vedrørende den mellemkommunale Refusionsordning, som det ærede Medlem fandt uheldig, og det ærede Medlem efterlyste en Nyordning. Det ærede Medlem ventede imidlertid ikke en saadan, før vi kunde opnaa en samlet Revision af hele vor Skattelovgivning, hvorfor det ærede Medlem stillede mig det Spørgsmaal, om jeg troede, at man i nær Fremtid kan forvente et Forslag fra den nedsatte Skattekommission. Jeg maa hertil svare, at jeg ikke tror, at et Forslag om en samlet Revision af vor Skattelovgivning kan ventes at ville fremkomme fra Skattekommissionen i den nærmeste Fremtid.

Det ærede Medlem Fru Inger Hempel har bedt mig om at se med Velvilje paa et Forslag, som er fremsat af Tjenestemandorganisationerne om Udbetaling af det fulde Reguleringsstillæg til saadanne gifte kvindelige Tjenestemænd, som har den egentlige Forsørgerbyrde inden for Familien. Jeg kender meget vel dette Problem. Det har været rejst over for Finansministeriet af Centralorganisation II, og det har under min Forgænger, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersens Ministertid været forhandlet med Tjenestemandrepræsentanter, uden at der dog er naaet noget Resultat.

For det første er det i sig selv noget betænkeligt paa nærværende Tidspunkt at foretage Ændringer i Tjenestemandslovens mere principielle Bestemmelser, og hertil henregner jeg Reglerne om, hvor Grænsen skal drages mellem det fulde og det nedsatte Reguleringsstillæg. Der bør i alt Fald være afgørende Grunde for at foretage Ændringer i disse Bestemmelser. Men dernæst — og dette er ubetinget for mig det mest afgørende — har de Kriterier, som Tjenestemandrepræsentanterne har opstillet for Ydelsen af det fulde Reguleringsstillæg til gifte kvindelige Tjenestemænd, ikke virket overbevisende. Der har været nævnt som Tilfælde, hvor den nye Regel skulde bruges, at Manden var arbejdsløs, eller at han havde Invulnerente eller Aldersrente. Men i disse Tilfælde oppebærer den mandlige Ægtefælle